

førte en Inflationspolitik paa tværs af Prisdaldet. Jeg er aldeles ikke kommet ind paa Landmandsbank-Affæren for at tale om andet end det bekendte Forhold, at Ministeriet Neergaard tilskyndede Nationalbanken til at holde Landmandsbanken oppe, og dette kunde ikke ske paa anden Maade end ved en Seddelinflation, som kom til at modvirke den Bevægelse, som Prisdaldet havde gjort mulig i Sverige.

Det er i disse Aar, Sveriges og Danmarks Seddelpolitik skilles, og det er derfor, det er saa mærkværdigt nu, at høre det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og det ærede Medlem Hr. Kragh tale om Venstre som Tilhænger af Seddelindskrænkningen som det eneste Middel til at stabilisere Valutaen. Det ærede Medlem Hr. Kragh sagde, at han havde allerede i Januar 1924 talt om dette, og spurgte, om jeg ikke kunde erindre den Tale. Jo, det kan jeg udmærket godt. Det var en Tale, som alle lagde Mærke til. Alle lagde Mærke til det besynderlige, at Indenrigsministeren pludselig stod op og begyndte at tale om Valutaspørgsmaalet, som henhørte under Finansministeren. Alle lagde Mærke til det, ogsaa fordi den daværende Indenrigsminister aabenbart havde en Plan dermed, nemlig at inaugurere en ny Valutapolitik for Venstre. Det havde han jo Lov til, men det var bare aldeles ikke Ministeriet Neergaards Politik før den Dag, da det ærede Medlem søgte at føre dette ud som noget, man bedre kunde leve paa ved det kommende Valg.

Den daværende Landbrugsminister Hr. Madsen-Mygdals Stilling skildrede jeg saaledes, at han var Tilhænger af Guldindløselighed straks. Det er vel bekendt, at Hr. Madsen-Mygdal talte over hele Landet om Nødvendigheden af at gaa til Guldindløselighed — selvfølgelig ikke Guldindløselighed til Pari, men Guldindløselighed. Men det findes der ikke Spor af i den Valutaordning, vi har nu. Daværende Landstingsmand Hr. Madsen-Mygdal gik ganske bort fra det under Forhandlingerne i Valutaudvalget, og jeg anerkendte altid som et af de virkelig værdifulde Træk hos ham, at han, da han saa, at det ikke lod sig gøre at faa Valutaudvalget med til Guldindløseligheden, kunde skyde til Side, hvad han havde talt om og forkyndt som sit Program og gaa over til den Kursfastsættelse, som vi i Stedet for gik ind i.

Jeg skal ikke forlænge denne Diskussion, vi har jo mange andre Ting at tale om i Aften. Jeg skal kun sige til det ærede Medlem Hr. Pirschel, der ankede over, at jeg havde sagt her i Dag, at der er længe til

Valget, at det ligger dog i Sagens Natur, for Valget skal efter Grundloven og Valgloven finde Sted i 1928; det er der længe til, og der er jo ikke det fjerneste Tegn til, at noget skulde gribe ind i den Valgperiode. Om et Par Dage skilles vi og kommer normalt ikke sammen igen før til Oktober — bortset fra den lille Sommersamling, som jeg hører, de Konservative ønsker foranstaltet —, og enhver ved jo, at vi, selv om der skulde indtræffe noget mærkværdigt i den Samling, er meget langt fra Valget. Jeg anser det for særdeles heldigt, at den Opfattelse er blevet den almindelige, at vi skal bruge de Aar, vi har, til et Arbejde paa det, der ligger for, og jeg gentager, at der i denne Samling, hvad man nu end kan sige om den Taktik, der er anvendt, er udarbejdet en Række Lovforslag, som vil kunne danne et udmærket Grundlag for de kommende Aars Arbejde og sikkert ogsaa vil føre til Resultater for vort Land.

Kragh: Naar det ærede Medlem Hr. Rode siger, at jeg ved min Udtalelse i sin Tid om Nationalbankens Forpligtelse overfor Valutasituationen har villet inaugurere en ny Valutapolitik, som Regeringen kunde bruge ved det forestaaende Valg, beder jeg det ærede Medlem tro mig, naar jeg siger, at han her er fuldkommen paa Vildspor. De Udtalelser, jeg ved den Lejlighed fremsatte, dækkede helt og aldeles den Opfattelse, som den samlede daværende Regering nærrede paa dette Punkt. Naar det ikke var muligt at fremføre denne Politik i Renkultur, laa det i, som ogsaa det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har sagt, at denne Politik fra 3 Partiers Side i dette høje Ting mødtes med absolut Afvisning uden Hensyn til det fra vor Side paapegede, at det i første Række var Nationalbankens Pligt i Henhold til Oktrojen med de Midler, hvorover den raadede, at opretholde et befæstet Pengevæsen her i Landet. Hver Gang dette skete, udtalte de 3 Partier, naturligvis hvert med sin Tunge: Nej, det er ikke Bankforanstaltninger, men Statsforanstaltninger, der skal føre ud af den nuværende Situation. Saa kan det ærede Medlem nok saa meget hævde, at den tidligere Landbrugsminister Hr. Madsen-Mygdal har krævet øjeblikkelig Guldindløselighed, naturligvis, fjøede det ærede Medlem til, ikke skraks til Pari. Det ærede Medlem kommer til at læse Regeringens og ogsaa den tidligere Landbrugsministers Opfattelse af denne Sag i Bemærkningerne til det Lovforslag, der blev forelagt i Marts 1924 angaaende Forlængelse af Moratoriet for Nationalbanken.